

TUDI TO SEM

Kdo: DAMJANA PLEŠNAR, prof.
Delovno mesto: profesorica likovne umetnosti

Poučevati likovni pouk je zagotovo nekaj drugega kot poučevati splošnoizobraževalne predmete, kjer ima velik pomen zaključek izobraževanja - matura. V čem vidiš prednosti in slabosti tvojega učnega področja znotraj srednješolskega izobraževanja?

Prav gotovo matura kot zaključek izobraževanja v srednjih šolah dijakom in učiteljem predstavlja določen stres. Koristen, upam, saj bi bil v nasprotnem primeru ves napor zaman. Gre za eno pomembnejših prelomnic v življenju mladih. Pomeni tudi samo preizkus dijaka, koliko je pripravljen vložiti v svojo prihodnost. Zato je hkrati končni in nadaljevalni izpit. Je nekakšna vstopnica v študentsko življenje ali v prvo železno zaposlitev.

Matura ne preizkuša samo dijakov, pač pa tudi kvaliteto srednje šole. Zato je toliko govora o njej in pripravi nanjo. Velikokrat slišim kolege godrnjati, ko zaradi obšolskih dejavnosti odpadajo ure, saj je primanjkljaj težko nadoknaditi. Razumem tudi dijake, ki jih nemalokrat zaskočijo s čopičem v roki in matematičnim učbenikom na kolenih, ker bodo naslednjo uro pisali test.

Nikakor pa ne smemo dovoliti mišljenja, da likovna umetnost ni pomembna oziroma je manj pomembna. Temeljna naloga likovne vzgoje je razvoj dijakove likovne zmožnosti. Le-ta pa izhaja iz razumevanja vizualnega prostora in se izrazi v aktivnem preoblikovanju le-tega v likovni prostor. Razvija tudi zmožnost vrednotenja likovne in vizualne kulture. Šolska politika ravna nespametno, ko razmišlja o ukinitvi ur za umetniške predmete, saj ti gojijo

kulturo srca in so namenjeni duhovnemu vživljanju.

Mladi se radi likovno izražajo in jih moramo spodbujati in usmerjati, naj mislijo, čutijo, raziskujejo in se izražajo. Podpirati jih moramo pri urešničevanju idej in reševanju likovnih problemov. Na ta način tudi pridobijo samozavest.

Poučevati likovno umetnost je naporeno in odgovorno. Vredno se je potruditi za vsakega dijaka posebej. Vso mladostno energijo je treba ujeti in usmeriti s pravo motivacijo, kar ni lahka naloga v tem času intenzivnega oblikovanja osebnosti. Usmerjati ga moramo tudi s svojim zgledom, saj nam hitro postavi ogledalo. Njegova sproščenost in čustveni naboj sta nujna za ustvarjanje, čeprav sta včasih premočna in celo moteča. Vendar se le na tak način vzpostavi iskrene vezi in topel odnos, ki je za ustvarjalno delo nujen potreben. To pa kliče po manjšem številu dijakov v razredu.

Seveda tudi likovna dela vrednotimo po izoblikovanih kriterijih, ki izhajajo iz likovne naloge. Več kot ocena dijakom pomeni objektivna kritika, ki je smernica za nadaljnje delo oziroma njegovo izboljšanje.

Za nami je naša tradicionalna Zaključna prireditev ob koncu šolskega leta, kjer predstavimo izjemne dosežke naših dijakov. Kot umetnica si vedno vpeta v pripravo in izvedbo tega obsežnega dogodka. Kaj vse je potrebno uskladiti, da prireditev vedno tako dobro uspe?

Naše zaključne prireditve se odvijajo v Dvorani prve slovenske vlade in niso majhen zalogaj, saj terjajo mesece priprav. Idejne zasnove so domaena slavistov in se porajajo takoj

po aktualni zaključni prireditvi. Ko slavisti nasnujejo idejo, vzvalovi proces tehtanja, pretakanja in izmenjave misli, skratka iskanja rešitev za odrsko uredništvo. Podobno kot v gledališču. Tu nastopi timsko delo in reševanje problemov.

Likovni delež prireditve se izraža skozi scenografijo in kostumografijo. Djake moram motivirati, da idejno zasnovo razvijajo in ji dajo svoj mladostni naboj. Gre namreč za njihovo predstavo. Po metodi nevihte moč žganov med svežimi, mladostnimi, nagajivimi in norimi zamislivi iščemo najboljšo izvedbeno uredništvo. Tako si ostrijo smisel za likovno govorico in vizualno sporazumevanje. Poskušamo najti likovno rdečo nit skozi celoten proces od vabil do scenografije in kostumografije.

Tako se glasbena, likovna, plesna in besedna umetnost zlijejo v eno in njihov tok zašumi, zadisi in pričara čarovnjivo. Uspeh Zaključne prireditve je odvisen od dobre organizacije, povezanosti in sodelovanja vseh sodelujočih; tudi od pomoči hišnikov in tehnikov, ki s sodobno tehnologijo skrbijo za ozvočenje, glasbeno spremljavo in primerno osvetlitev. Seveda te prireditve brez odličnih dijakov in njihovih izrednih rezultatov ne bi bilo. Nanje smo profesorji in starši izjemno ponosni.

Čas, ki ti ga ne vzame šola, posebej številnim konjičkom, ki ti bogatijo življenje. Bi katerega posebej izpostavila? Kaj bi te v življenju še veselilo?

V gimnazijskih časih sem si želela postati zobozdravnica. Ker sem bila dobra športnica, je bila to moja druga želja. Spomnim se, da sem se v tretjem letniku gimnazije odločila, da se

VUGIN KOTIČEK

Tudi letošnjega maja so nas obiskali. »Vistarij«. Zavijanje siren in drugih ušesa parajočih zvokov je naznanilo njihov prihod. »Škoda, ker niso prišli med odmorom.« je dogajanje komentiral dijak. »Sem vedel, da bodo prišli med slovenščino,« je dodal razočarano. To je namreč pomenilo, da se ne bo mogel pridružiti splošnemu kaosu, vpitju in morebitnemu nazdravljanju ob »čem že?«. Tudi naši tretješolci so namreč del povorke v okrašenih vozovih in proslavljajo »kaj že?«. Kjer ni vsebine, ostaja samo še oblika. Strahotno spačena in v stilu današnjega »proslavljanja« mladih. Opijanjanje, nadlegovanje mimoidočih, kruljenje, nekontrolirano govorjenje in opotekanje, bruhanje, padci z vozov in izpiranje želodcev so današnja otipljiva podoba nekoč pomenljivega obreda ob polnoletnosti mladih fantov in njihovi zrelosti za služenje domovini. Dekleta in matere, ki so jim nekoč pripenjale nagelj na prsi, so zamenjale »punce«, ki jih tistega dne ni k pouku, ker morajo s svojo prisotnostjo obeležiti ta »pomembens« dogodek. Žal je njihovo stanje prevečkrat nevedno njihovega ženskega dostojanstva. Ko seveda komentiram dogajanje pred šolo in jih opominim, da si ne smemo dovoliti izgube svojega človeškega dostojanstva nikdar in nikjer, ker je samokontrola tisto, kar nas loči od naših daljnih prednikov, jim povem zgodbo, ki me je zaznamovala in se je spomnim vsako leto ob tem dnevu.

S sodelavko sva se uspeli prebiti do avta, parkiranega ob šoli, in se oddaljiti od »norije«, ki onemogoča normalno šolsko delo, ko sva v »gasi« naleteli na nezavestnega najstnika, ki je ležal ob cesti. Ljudje so hodili mimo, se smejali in s prstom kazali nanj. Očitno je omagal pod vplivom alkohola, ki so mu ga na trgu ponujali vinjeni nekoliko starejši »vistarji«. Nisva se smejali. Sama sem otroka prišla za roke, sodelavka pa za noge. Spravili sva ga v avto in zapeljali v zdravstveni dom. Spomnim se kepe v želodcu, ki se je nisem mogla znebiti niti po odhodu domov, ko so otroka prevzeli v oskrbo zdravstveni delavci. Zvečer je prišla k meni domov njegova mama in se mi zahvalila za posredovanje. Če bi ga pripeljali pet minut kasneje, je dejala, bi umrl zaradi posledic zastrupitve z alkoholom.

Resnična zgodba dijake pretrese. Ko jih nato pozovemo, naj se v vsaki situaciji, v kateri se znajdejo, odgovorno obnašajo, ne samo do samih sebe, ampak tudi do drugih, ki še niso notranje dozoreli, po njihovih resnih obrazih sklepam, da so doumeli težo dogodka. Zavedam se, da lahko kot učiteljica storim le toliko. Pomagati mi morajo starši in družba, ki bo gradila prihodnost na tradiciji, smiselno vpeti v današnji trenutek. Ohranjanje tradicije, da. Vendar z vsem spoštovanjem do preteklosti, ki nas je oblikovala.

na DOSP-u (dijaško obmejno srečanje Primorske) preizkusim v likovnem ustvarjanju in ne v rokometni tekmi, kot je določil profesor Kotnik. Vse se je dobro izteklo, dosegli smo prvo mesto v rokometu in na likovnem področju.

Tako sem se tudi v življenju odločila za umetnost in ni mi žal.

Odkar pomnim, rada slikam in likovno ustvarjam. Sem članica ZDSL in DSPLU, s katerimi razstavljam doma in v tujini. Najraje ustvarjam v samoti, naravi, v duhovni sferi, ki mi omogoča razvijati stvari. Še vedno se rada ukvarjam z različnimi športi in uživam v naravi.

... OD PILONOVCEV

Regijsko tekmovanje MATP – sodelovali tudi Pilonovci

22. aprila smo se dijaki vzgojiteljskega 1. d razreda Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina udeležili posebnega dogodka - MATP, ki ga je organiziral zavod CIRIUS iz Vipave.

Ker smo glasbeni razred, smo dogodek otvorili z izvedbo popularne pesmi Cyp song, udeležencem pa smo se predstavili tudi s plesom Palčki. Po uradni otvoritvi so se pričele

športne igre. Nas prostovoljce so razdelili po skupinah in nas seznanili z nalogami. Nekateri smo bili spremljevalci tekmovalcev in smo jim pomagali na različnih poligonih, pomagali smo tekmovalcem na vozičkih pri premikih in podobno, nekateri pa so bili sodniki na postajah. Tekmovanje je imelo 6 postaj, na katerih so se tekmovalci pomerili v igrah, vsak na svoj način, prilagojen njihovim sposobnostim. Potrudili so se po svojih najboljših močeh in pri tem uživali ter se zelo veliko smejali. Uživali pa niso le tekmovalci, lepo smo se imeli tudi prostovoljci. Dogodek je pomembno prispeval k nabiranju novih izkušenj in spoznanj, od bliže pa smo lahko

spoznali poklice, ki bi jih nekateri izmed nas v prihodnje radi opravljali. Ostali so spomini, ki jih ni

mogoče pozabiti, in prijateljstva, ki jih ni moč sklepati vsak dan.

Vesna Marinac, 1. D

ZBOROVSKO PETJE MED PILONOVCI

Mladinski pevski zbor srednje šole Veno Pilon Ajdovščina, katerega članica sem, se je v četrtek, 23. 4. 2015, predstavil na reviji otroških in mladinskih pevskih zborov Naša pomlad.

Na nastop smo se pripravljali veliko časa, saj smo se morali vsako od štirih pesmi dobro naučiti; Sončno, Mavrico, Sanjam sen ter obvezno ljudsko – Kemu si dala rožice, ki smo jih zapeli dvoglasno in

tudi v otroško-mladinskem pevskem zboru Društva mladih Col. Ravno tako smo se predstavili s štirimi pesmimi, ki nam jih je pripravila zborovodkinja Melita Lemut Bajec, na klavirju pa nas je na nastopu spremljala Ana Trošt. V tem zboru nas ni tako zelo veliko, zato smo se še bolj trudili. Vaje smo imeli ob nedeljah, pa tudi marsikatero soboto.

Zelo rada se udeležim prireditev, na katerih nastopamo, saj se imamo

obeh zborih, saj sem s tem pridobila novo izkušnjo.

Po končani prireditvi smo si lahko oddahnili, da smo dobro opravili nastop, vendar priprave za nastope potekajo naprej, saj nas v juniju čakata dva pomembna programa. Z mladinskim zborom SŠ Veno Pilon se bomo 2. 6. udeležili Zborovskega buma v Mariboru. To je kulturno-umetniška prireditev, katere cilji so dvig kakovosti petja v mladinskih zborih na šolah, domovinska vzgoja, plesna vzgoja ter druženje. Udeležilo se je bo 6798 otrok in 556 učiteljev oz. spremljevalcev iz 198 šol na področju petja, 362 otrok in 34 učiteljev iz 18 šol na področju plesa.

Na prireditvi bomo zapeli pesmi: Naj pesem Jakoba Ježa, Vsak po svoje Jere Ivanc, Srcevo Simona Kopinška, Glasba – j ezik sveta Vanje Kajter, Dan ljubezni Dušana Velkavrha, Ne čakaj na maj Frana Milčinskega-Ježka, ljudsko Čarni kus, da pleši, pleši čarni kus ter Venček svatovskih pesmi. Kot članica mladinskega zbora SŠ se še nikoli nisem udeležila take prireditve, zato ne vem natanko, kaj pričakovati. Vem pa, da se bom gotovo zabavala, saj pesem in petje vedno spremlja sreča.

Po prireditvi v Mariboru, ki se jo bo udeležila tudi osnovna šola Daniela Lokarja Ajdovščina, bomo z njimi sodelovali še na prireditvi 9. 6. v Ajdovščini, kjer bomo še enkrat zapeli mariborski program. Na prireditve ste vsi lepo vabljeni.

Pia Kobal, 2. č

štiriglasno. Vaje z zborovodkinjo Nedo Sancin in korepetitorko Metko Jereb imamo vsak torek, pred vsakim nastopom pa vadimo še intenzivneje.

V šolskem zboru sodelujem dve leti. Prvo leto sodelovanja nas je bilo glede na obseg šole zelo malo. Letos pa se je zbor vidno povečal, tako nas v njem aktivno sodeluje okrog šestdeset in smo vokalno boljši.

Na reviji zborov pa sem sodelovala

vsakokrat lepo. Pred vsakim nastopom sem seveda nemirna, prav tako lahko isto trdim tudi za ostale članice zbora. Strah nas je, da se ne izkazemo v najboljši luči, zaradi strahu pa lahko pozabimo besedilo ali se zmotimo v melodiji, četudi vemo, da skladbo znamo, saj smo jo »stokrat« zapeli. Letos sem imela občutek, da smo se na nastop zelo dobro pripravili in ga tako tudi odlično speljali. Zabavno je bilo nastopati v

Ob odhodu ...

14. maja 2015 smo se na tradicionalni Zaključni prireditvi Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina v dvorani Prve slovenske vlade zbrali dijaki, profesorji in gostje. Tudi letos smo prireditev začinili s plesom, igro, pesmijo in recitali, tokrat v znamenju ljubezni. Kot srednješolci na pragu mature mi je bila prireditev še toliko bolj pri srcu, saj je bila to zadnja, pri kateri sem sodelovala. V teh štirih letih smo letošnji četrtošolci veliko časa preživeli na odru in lahko bi rekla, da je bila dvorana poleg šole naš drugi dom.

Naša dramska pot se je začela s sodelovanjem na zaključni prireditvi konec prvega letnika. Polni strahu in negotovosti še nismo vedeli, kako nas bo sooblikovanje prireditev zaznamovalo. V drugem in tretjem letniku smo nastopili z igricama v angleškem jeziku. Suvereno smo zaplesali v igri »Časovni stroj«, ki so si jo ogledali učenci vseh okoliških osnovnih šol, ter izvedli igrico »Rdeča Kapica in Trije prašički. Naš trud je bil vedno poplačan z aplavzom,

pohvalami in dobrimi željami, kar nam je dalo novega zagona.

V četrtem letniku smo se skozi ples, recital in pesem na Vzgojiteljski 2015 bahali z našo »wajdusko burjo« ter ji vsaj tisti dan oprostili vse polomljene dežnike in zvrnjene smetnjake. To so bile le tri od številnih prireditev, na katerih sem s sošolci z veliko ljubezni, veselja in vneমে odgovorno sodelovala. Četudi so naši profesorji dobili kako sivo

las, preden so nas pripeljali do železnega cilja, so nas tudi tako kalili na poti odrasčanja.

Ljudje me sedaj sprašujejo, če se bojim mature, ki je tik pred zdajci. Ne, ne bojim se je. Dokler bo maturna potekala, bom še vedno hodila na Srednjo šolo Veno Pilon in do takrat se bom počutila varno. Bolj me skrbi, kaj bo potem. Že sedaj vem, da bom pogrešala modre klopce na hodnikih, smeh ter glasnost srednješolcev 1., 2. in 3. letnika. Razmišljam, da bo tudi njim težko, ko se bodo morali posloviti od vsega znanega in se podati na samostojno pot.

Srednja šola nam je dala veliko, celo več, kakor smo si včasih želeli, in za to smo hvaležni. Hvaležni smo vsakemu delavcu šole, še posebej pa profesorjem, da so skrbeli za nas in nas vzgajali, kolikor so mogli in kolikor smo jim dopustili. Ti dobri učitelji, ki so verjeli in še verjamejo

Čestitam vsem nagrajenim dijakom, ki ste nas v letošnjem šolskem letu odlično predstavljali na raznih državnih in meddržavnih tekmovanjih, natečajih in srečanjih, ter tako pripomogli k prepoznavnosti naše šole. Ponosen sem na vas, dijake in profesorje, ki ste z vso vneমে zasledovali in dosegali zastavljene cilje na svojih področjih.

V. d. ravnatelja Andrej Rutar, prof.

Kajina zgodba je bila med tremi nagrajenimi kratkimi zgodbami literarnega natečaja, ki ga je razpisala Fakulteta za humanistiko Univerze v Novi Gorici, na temo Šolski bluz. Kaja, čestitamo.

Šolski bluz

"Zini!" zakričim in ga odrinem tako, da se sesede. On me le gleda. "A ti črkujem? Z-I-N-I!" se mu približam in ogenj v meni podivja. Avtomatsko dvignem roko v zrak. Trzne in si z rokami skuša zaščititi obraz. Mar vidim sebe? Ne, jaz nisem ... "Reva," zaničevalno prhnem in roka mi mahavo pade ob telo.

"A boš že enkrat odgovoril na vprašanje?" ga Tim zagradi za staro, pomečkano majico, dvigne in pribije ob steno.

"N-n-nemara t-t-te več," s solznimi očmi zajeclja vame.

"Lažeš!" mu v uho zakriči moj kolega in ga spusti iz prijema svoje pesti. Reva nerodno pristane na tleh in se opoteče.

"N-ne lažem, res je tako. Rekla je, da ... da ... da si kreten in te ne mara več," potihoma odgovori in si popravi očala na nosu. Tiho smo. Šok pogasi plamene ognja v meni.

"Prisežem," še doda.

"Pusti ga Tim," ga pogledam.

"H-hvala," se presenečeno zazre vame.

"Itak si ena navadna reva. Pa še tvoja tastera sta brezposelna," prezirljivo pripomnim.

Tim se naduto nasmehne, njegov pljunek pa pristane ob Revini nogi. Skupaj zmagoslavno zakorakava po hodniku. In tam je ona. Z velikimi očmi poišče moje, a ni vesela. Medtem ko odsotne, črne oči nepremično zrejo vame, njeni možgani skušajo predelati, kar so ravnokar videli. Svetli lasje ji nežno padajo na platnice zvezkov, ki jih tiči k prsim. Še preden se zavem, teče proti meni, a steče mimo. Steče mimo in počepne na tla, zraven Reve. Ne mara me več.

"Kako si mogel?" butne iz nje kot iz jasnega.

Ne pogledam je.

"Kako si mogel?" ponovi, kot da je prvič nisem slišal.

Obrnem se. "Kar bodi z njim ja," ji rečem, saj nimam odgovora na njeno vprašanje. "Reve itak držite skupaj," pikro pripomnim in se ji zazrem v oči. Joče. Moj angel joče. Zaradi mene. Obrnem se in sam odkorakam po hodniku. Za seboj puščam stare, razmajane klopice in z imeni popisane zidove. Odprem škripajoča, železna vrata in pustim, da se zaloputnejo za mano. Puščam za seboj vse reve, pihtarje, popularneže, učitelje, športnike, ničvrvedneže in enega samega angela.

S cmokom v grlu odprem vrata našega stanovanja v razpadajočem bloku. "Dan, mama," pozdravim in zabrišem torbo v kot. Ne pozdravi me nazaj. "A danes bo kosilo?" jo previdno vprašam.

"A ti misliš, da imam čas, da bi ti še kosilo skuhala?" me nadere in šele takrat se vonj zakajenega stanovanja pomeša z novim, že skoraj stalnim vonjem. Spet je pila.

"Ampak, saj si doma in ne delaš več," v jezi neprevidno pripomnim, ona pa mi namesto kosila postreže z zaušnico. Pogoltnem solze. Klofut sem že vaju.

"Je oče dobil službo?" se spet oglasim po trenutku tišine.

"A boš že tiho mulc," zakriči name. Vse mi postane jasno. Vrata spalnice se odprejo. Pred mano je oče, s pasom v roki.

Kaja Rustja

v nas, nas usmerjajo na pravo pot, včasih tudi z ostro palico, ki ji rečemo resnica, so profesorji Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina.

Profesorji, hvala vam, da ste to našo izkušnjo delili z nami in nas pripravili na prihodnost. Bili ste pomembni del naših življenj in zelo smo vam hvaležni. Sedaj bomo vzeli.

»Pridite do roba,« je rekel.

Rekli so: »Strah nas je.«

»Pridite do roba,« je rekel.

Prišli so.

Potisnil jih je.

In so vzleteli.

(Guillaume Apollinaire)

Urška Kovšca, 4. č

